

02

Den
flyende
tjänaren
knäfaller
i tystnad

Hegumenen Tadros Y Malaty

2021

Den flyende tjänaren knäfaller i tystnad

I en enastående andlighet med en vältalig Syrisk poesi, som är svåröversatt, återger **den helige Jakob av Serugh** en underbar dikt om Jonas flykt och invånarna i Nineves omvändelse. Helgonet skriver om de dolda känslorna i Jonas hjärta och uppenbarar för oss mysteriet om Kristus död och uppståndelse i Jonas profetia.

Jona sovande i skeppets inre!

Den helige Jakob av Serugh ser på det rasande havet, som genom sitt höga rop försökte väcka Jona, som sov i skeppets inre! Jonas sömn stördes inte av de starka vindarna som störde hela havet, eftersom hans sömn var orsakad av lidande. Han hade alltså drunknat i lidande som gjorde hans kropp sov djupt. Den lidande sov och kunde sannerligen inte vakna upp. Han blev förstörd av depression och sorg, och en stor bedrövelse föll över honom, vilken gjorde att han förblev sovande...

Han var rädd eftersom han hade flytt och han skräckslogs eftersom havet hade fångat honom. Det var genom denna bedrövelse sömnen föll över honom, denne fylld av lidande. Den helige Jakob av Serugh förundras över Jonas djupa sömn sägande: "Sov han djupt med anledning av sorg? Eller fanns det ett andligt mysterium bundet till det (det vill säga Kristus döds mysterium)? För när Herren sov, rasade havet (Judarna) över lärjungarna. Och såsom skeppets kaptan väckte Jona och sade: "Hur kan du sova? Gå upp och ropa till din gud!" (Jona 1:6) ropade David profeten sägande; "Vakna! Varför sover du, Herre? Vakna upp, förkasta oss inte för alltid! Grip in och hjälp oss! Friköp oss för din nåds skull." (Ps 44:24, 27)

När skeppets kaptan väckte Jona, fann han sig själv anhållen av havet, vågorna och vindarna som begärde honom för att återlämna honom till den han flydde från.

Lotten talar mot Jona

Jona blev som en fången slängd i en grop. Detta eftersom både havet, vågorna och vindarna vittnade mot honom samtidigt som sjömännen bad honom att agera, och lotten som visade på att han var förödelsens orsak! Inför honom fanns ingen annat att göra än att bekänna sig skyldig!

Mitt i de våldsamma vågorna, den häftiga stormen och den överhängande faran skulle man kunna förvänta sig att sjömännen skulle förlora sin inre frid och ro, men istället bevisade de att de var kloka.

De såg i Jona ett mysterium, vilket gjorde att de frågade honom om hans liv, sökande sanningen. Deras frågor var vänliga och tillrättavisande, vilka Gud använde för att återställa hans själ. Det var därför lämpligt för Jona att reflektera över sitt agerande medan de frågade honom.

Den helige Hieronymus sade om detta: [Lottens syfte var att sjömännen skulle få honom att bli tvungen att bekänna med sin tunga om anledningen till detta tumult och anledningen till Guds vrede.] Det vill säga att han skulle bekänna sin olydnad till Herren och sin flykt från Den som hade skapat himlen och jorden. Frågorna fick det önskade resultatet när han bekände, sägande: ”Jag är hebré, och jag fruktar Herren, himlens Gud som har gjort havet och det torra.” (Jona 1:9).

Den helige Hieronymus sade även: [Han sade inte ”Jag är hebré” åsyftandes sitt folks titel, utan han menade på att han var hebré såsom Abraham, sägande ”Jag är en främling och gäst som alla mina fäder” och såsom det står skrivet i psalmen: ”De vandrade från en stad till en annan, och från ett rike till ett annat folk...”. Jag fruktar Herren, himlens Gud och inte de gudarna ni tillber som inte kan frälsa. Jag ber till himlens Gud som skapade havet och det torra. Havet som jag flydde till och det torra som jag flydde från!

Den helige Jakob av Serugh ser till den stora skillnaden mellan sjömännens och Jonas känslor. De förstnämnda ropade till falska gudar, utan att få något svar medan den senare vaknade för att se Gud som hade fått naturen att vilja anhålla honom. Han insåg att han syndade genom att fly och underskattade döden av att drunkna i havet mer än när han trotsade Gud och vägrade Guds utsändande av honom.

Sjömännens skräck inför Jona

Den helige Hieronymus föreställer att sjömännen sade till Jona: [Du säger att det är på grund av dig som vindarna och havets vågor är i raseri. Du har visat oss sjukdomens anledning, sök nu då efter läkemedlet. Skåda, havet höjer sig mot oss och vi vet att Guds vrede är över oss eftersom vi tog med dig ombord. Om vi syndade när vi tog med dig, vad kan vi göra så att Herren inte ska förargas mer? Vad ska vi göra med dig? Ska vi döda dig? Fastän att du är Herrens troende! Ska vi skydda dig? Fastän att du har flytt från Gud! Vi kan inget göra mer än att lyda dina befallningar. Det enda du behöver befalla är att lugna havet, ty dess oro talar om Skaparens vrede... Vi kan inte vänta längre inför Skaparens vedergällning.]

Den helige Jakob av Serugh menar att sjömännen skräck-slogs när de insåg att havet i all dess storhet var upprörd på grund av en människas synd. Vem var denne man som fick havet att rasa? Hur farlig var hans synd? Och hur stor var dess omfattning? De bad honom att agera för att han var den enda som visste hur han skulle tillfredsställa det rebelliska havet.

Havet som tjänade mitt folk, anhåller nu mig!

Den helige Johannes Chrysostomos sade: [Jona förväntade sig att fly med hjälp av skeppet, och skeppet blev hans kedjor.] Han trodde att han kunde fly från havets Gud med hjälp av ett skepp, därför hölls han fast inuti skeppets mitt bland det rasande vattnet. Detta gjorde att han blev omringad mitti en bedrävelse, samtidigt som omvändelsens portar öppnades inför honom. Gud använde det tillvägagångssätt som Jona trodde var hans flyktväg från Honom och förvandlade det till ett verktyg genom vilken Han återställde Jona till Sig själv.

Hur vackra är inte **den helige Johannes Chrysostomos** ord när han sade: [Det fanns varken något behov av många dagar eller kontinuerliga råd utan istället fanns endast behovet av att allt skulle leda honom till omvändelse (det vill säga att Gud använde alla omständigheter för hans frälsning skull). Gud ledde alltså inte honom direkt från skeppet till staden utan istället överlämnades han av, sjömännena till havet; havet till valen; valen till Gud och Gud till Nineves invånare. Under detta långa kretslopp tog Han tillbaka den som var på flykt, så alla må veta att ingen kan fly från Guds händer.]

Den helige Jakob av Serugh menar att när Jona frågades om hans nationalitet, kom han ihåg att han var från Israels folk. Folket som Gud hade delat havet inför så att de kunde vandra i säkerhet samtidigt som Han även lät Jordanflodens vatten retirerade inför dem, så att de kunde gå över till det utlovade landet! Men nu var istället havet rasande över honom!

❖ Profeten började tala med stor vanda, avslöjande vilket folk han tillhörde och från vilken plats han kom, såsom han blev förfrågad.

Jag är hebré, av Abrahams söner. Jag är en tjänare, född i den sanna Gudens hus, Adonaj.

Jag är av Moses söner som delade det stora havet. Jag är från Israels släkte som mirakulöst

korsade det stora havet.

Jag är son till den store Josua, Nuns son, som delade Jordanfloden så att de kunde korsa den.

Jag är hebré från folket som vandrade mitt bland vågorna och korsade havet utan att en droppe vatten rörde vid dem.

Min stam är den som tidigare hade övervunnit havet och de trampade på det som om det vore land och vandrade på en väg mitti havet.

Mitt släkte är det som kom ut från Egypten, och dem vilket vattnet ställde sig inför givandes dem en väg att gå på.

Min Mästare som jag tjänar skapade jorden och det stora havet...

Från Honom flydde jag och med anledning av detta fångade Han mig. Han är den som låter vindarna blåsa över havet...

Om Han tillrättavisar havet, kan Han få det att torka som om det aldrig funnits...

Min Gud är stor och eftersom jag motsatt mig Hans bud har havets faror omringat mig

Den helige Jakob av Serugh

Ett förkunnande till de hedniska sjömännen!

Den helige Hieronymus kommenterar de ord Jona talade till sjömännen med, sägande: [Denna storm söker efter mig och hotar er med att drunkna så att ni ska fånga mig och leva genom min död! Jag vet att detta stora tumult sannerligen uppstått på grund av mig... Skåda, vågorna befäller er att kasta mig i havet, så att ni kan finna ro... Låt oss här uppmärksamma den flyendes storhet, eftersom han varken försökte undvika, dölja eller förneka hans skyldighet, utan han erkände sin flykt från Gud, och accepterade straffet med ett vidgat hjärta. Han ville dö och inte låta andra gå under på grund av honom.]

Den helige Jakob av Serugh framhäver Jonas andliga visdom. Sjömännen frågade honom om hans folk och land, i samma stund som hans sinne var upptaget med Gud. Därför avslöjade han för dem i sin fångenskap, under den upproriska naturens och sjömännens händer, att hans Gud är skaparen av havet och landet.

I ödmjukhet och underkastelse tillrättavisade inte sjömännen Jona, utan istället insåg de vem som var hans Gud. Detta gjorde att de frågade honom hur havet skulle kunna lugna sig. Jona flydde iväg från att tjäna och lära Nineves invånare eftersom de var hedningar, och där fann han sig själv vittna om Gud bland de hedniska sjömännen!

Jona ber om att kastas i havets fångenskap!

Den helige Johannes Chrysostomos menar att sjömännens kärlek och barmhärtighet tillrättvisade den flyende profeten. Han menar vidare att dessa hedningar inte ville döma en person som erkände sig själv som syndare och fördömd av havet, vindarna och lotten, samtidigt som han själv inte brydde sig om förstörelsen av hela Nineve.

Den helige Jakob av Serugh menar att Jona och sjömännen utbytte råd med en ömsesidig kärlek samtidigt som vardera part bad om den andra partens bästa.

Den helige Hieronymus kommenterar sjömännens enastående reaktion. De frågade varken Jona om vad han hade gjort eller Gud om en förklaring av situationen, utan istället förlitade de sig på Guds rättvisa i Hans domar.

[De ville använda all sin kraft till att övervinna naturen så att de inte skulle förolämpa Guds profet... Om sjömännen rodde för att återfå landet, så berodde det på att de trodde på sin förmåga till att kunna befria skeppet från faran. De lade dock inte märke till den roll som Jona spelade och att han behövde lida.]

Den helige Hieronymus

Den flyende tjänaren knäfaller i tystnad!

Jona accepterade sin dom och överlämnade sig själv till döden. Sjömännen kunde inget annat göra än att ropa till Gud att inte efterfråga dem om Jonas blod! Detta är ett vackert porträtt av dessa hedningar och avgudadyrkare som för första gången lärde känna Gud, vilket fick dem att söka Hans råd och barmhärtighet.

Såsom den helige Hieronymus sade: [Sjömännens tro är stark; de var i fara, men ändå bad de om livet för en annan. Sannerligen visste de att andlig död är värre än en naturlig kroppslig död, och därför sade de: 'Låt inte oskyldigt blod komma över oss.' De tog Gud själv som ett vittne så att Han senare inte skulle anklaga dem för det de inte kunde råda över, som om de sade: 'Vi vill inte döda Din profet, men han har själv utropat Din vrede, och stormen visade oss att Du har gjort det Du önskade, o Herre. Din önskan har nu fullföljts genom vårt handlande.]

Det förföljda skeppet vilar från vågorna!

Den helige Johannes Chrysostomos menar att kastandet av den olydiga Jona i havet var ett tecken på att synden hade utvisats från vårt livs skepp. Detta så att vår sanna frid skulle kunna återställas, såsom han sade: [Staden skälvde med anledning av invånarna i Nineves synd; och skeppet skälvde med anledning av profetens olydnad. Därför kastade sjömännen Jona i djupen och skeppet blev bevarat. Låt oss därför kasta bort våra synder så att vår stad sannerligen kan bli tryggt!]

Den helige Hieronymus sade att kastandet av Jona i havet var en symbol till Herren Kristus lidanden, vilka tog bort från oss vårt rasande hav och räddade skeppet och alla däri från faran. Under Kristi lidande fylldes världen av en enastående inre frid!

Den helige Jakob av Serugh sade att när den flyende hade arresterats blev den upprörda naturen lugn över honom, eftersom den hade fullgjort sitt uppdrag. Den överlämnade honom till dess Skapares hand för att göra med honom enligt Hans gudomliga befallning. Vad avser för skeppet så fick det vila från naturens förföljelse, efter att Jona hade kastats från skeppet i havet. Detta kan liknas vid ett nyfött barn som kommer ut från moderlivet, vilket gör att modern senare kan få ro från hennes födslovåndor.

Den helige Jakob av Serugh menar vidare att hedningarna fick möjligheten att träda in i Guds hus, medan de fortfarande var i skeppet mitti havet. De frambar lovsångsoffer och tacksägelse som accepterades inför Gud. De åtnjöt Guds fruktan som många av Guds folk själva berövar sig från.

Hegumenen Tadros Y Malaty
Tisdagen 16 Amshir 1737 A.M.
23 Februari 2021

Vi välkomnar även fler som vill ta del i välsignelsen av att översätta korta artiklar eller böcker. För att ta del i denna tjänst skicka ett mail till Mina Medhat via denna mail: minamedhat84@gmail.com med ämnesrubrik "Participate in the swedish translation team".

Översatt av:
Mikel Shenouda